

RESSÒ DE LA PARAULA

La resplendor de l'humà (I)

No ens cansarem d'insistir que la nostra fe, la fe en Jesucrist, constitueix una aposta clara per l'ésser humà, la seva vida i la seva dignitat. I ho fem responent a aquesta crítica que, des del segle XVIII, s'està fent a l'Església, titllant-la d'obscurantista, repressora de tot allò humà, de la felicitat i del gaudi de la vida. Avui convé afirmar-ho una vegada més, en el context de les vacances, que solen ser invitació a gaudir en llibertat, de la possible sortida de la crisi epidèmica i havent escoltat la postura de l'Església enfront de la llei de l'eutanàsia. No es tracta d'oposar una força o entrar en discussió, sinó d'afirmar clarament, des de la nostra fe, les possibilitats i la vocació a la felicitat de la persona humana.

Què aporta la nostra fe a les possibilitats creadores humanes, per exemple a la bellesa de l'art humà, al pensament, a l'ètica, a l'alegria i al gaudi humà?

El passat 25 de març, Solemnitat de l'Anunciació del Senyor, el Papa va fer pública una Carta Apostòlica, que gairebé ha passat desapercebuda: *Candor Lucis Aeternae*. L'ocasió d'aquesta Carta és el 700è aniversari de la mort del gran poeta Dante Alighieri. El seu argument respon a una cosa que es va afirmant des dels primers segles de l'Església, que va ser centre de la Constitució del Vaticà II *Gaudium et Spes* i que, precisament a propòsit del poeta florentí, han subratllat els últims papes, des de Lleó XIII a Benet XVI. És a dir,

Dante i el seu poema (1465), de Domenico di Michelino. Catedral de Santa Maria del Fiore, Florència (Itàlia)

que Dante va deixar que la fe transformés i elevés el seu geni poètic fins a bastir un cant, una *Comèdia*, que, sent una obra mestra humana, anomenem «divina». En ella, l'enginy humà resplendeix amb la llum «eterna» de la fe.

El papa Pau VI, amb tota intenció afirmava que, sent una obra d'art, el Poema és una font de riqueses espirituals a l'abast de tothom:

«És universal, en la seva gran amplitud abraça cel i terra, eternitat i temps, els misteris de Déu i les vicissituds humanes, la doctrina sagrada i la doctrina extreta de la llum de la raó, les dades de l'experiència personal i els records de la història... és el poema de la millora social en la conquesta d'una llibertat que és rescat de

l'esclavitud del mal, i que ens condueix a trobar i estimar a Déu... Professant un humanisme, en el qual tots els valors humans (intel·lectuals, morals, afectius, culturals, civils) són reconeguts, exaltats; de manera que aquest reconeixement i honra es produeix mentre ell se submergeix en el diví. ¿De qui és la *Divina Comèdia*? Atesa la intenció de l'autor es podria considerar que és de la institució religiosa de la qual ell mateix se sentia membre actiu. Atesa l'obra en si, sens dubte és de la humanitat.»

Prenent un cafè davant la porta d'una catedral, rica en obres d'art, dialogava amb un jove arquitecte, que, pel que es veu, havia descobert noves idees sobre el sentit de l'art. L'art, tot art, deia ell, havia de ser considerat com a «bé del poble», patrimoni de la societat, que havia de ser gestionat (apropiat) pel poder públic. Certament, com a obra d'art, que la humanitat ha produït, pertany a la humanitat. Però si l'obra d'art perd el seu sentit, el sentit que l'autor li va donar, perd la seva essència.

L'Església i la humanitat són coses diferents, però l'Església no s'entén fora de la humanitat; el que és d'ella, inclòs tot l'art i la bellesa que neix en ella per inspiració de l'Esperit, ho comparteix amb la humanitat. Més encara, vol servir la humanitat, donant a les obres humanes la lluentor i la resplendor de la llum de Déu.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Agenollat davant el Senyor

Parlant sobre la pregària amb un mossèn jove, i a partir d'un suggeriment sobre la conveniència de fer-la de genolls en determinades circumstàncies i moments, m'explicà com el va motivar, en aquest sentit, la pregària de genolls del seu avi, ja d'edat avançada. M'explicà que, sent ell encara infant, va entrar a la cambra de l'avi i el va trobar fent pregària agenollat. Va repetir en altres ocasions aquesta visita a la cambra de l'avi i diverses vegades el va trobar pregant agenollat. El va impressionar, el va fer reflexionar i l'ha imitat en moltes ocasions. Sempre ha tingut present aquest record

d'infantesa, que esdevingué, per sempre més, referent per a la pregària personal.

En el normal creixement en la fe, la vivència espiritual necessita de referències, experiències significatives d'altres persones que ajudin a constituir el propi bagatge espiritual, que ajudin a configurar una experiència personal de presència de Déu en el dia a dia i de possibilitat de comunicació amb Ell, quan passa i torna a passar per la nostra vida i quan ve a nosaltres i ens estima perquè és Amor. Les mediacions personals són moltes, diverses i significatives. El testimoni de la pregària de

genolls n'és una carregada de sentit que ens fa reconèixer la grandesa de Déu i la nostra petitesa. Sentir-nos les seves criatures, experimentar la seva proximitat, el seu amor i la seva misericòrdia. «Perquè en el nom de Jesús tothom s'agenolli al cel, a la terra i sota la terra, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare» (Fl 2,10-11).

El cos pot expressar-se i parlar, esdevenir sagrament de l'ànima davant el Senyor amb les diverses expressions que pot adoptar: obrir-se a Déu amb la posició de les mans, expressant petició, lloança, agraïment; fer-ho asse-

gut en una posició de recolliment; agenollat per expressar petició de perdó, de reconeixement de la grandesa divina... El cos també pot ajudar-nos a viure la proximitat de Déu Pare. «A l'hora de l'ofrena del capvespre vaig sortir del meu estat d'abatiment [...] vaig caure de genolls i, amb les mans alçades cap al Senyor, el meu Déu, vaig dir: "Déu meu, estic tan avergonyit i humiliat que no goso aixecar la mirada cap a tu"» (Esd 9,5-6).

Donem-ne testimoni que pugui esdevenir experiència!

ECO DE LA PALABRA

El resplendor de lo humano (I)

No nos cansaremos de insistir en que nuestra fe, la fe en Jesucristo, constituye una apuesta clara por el ser humano, su vida y su dignidad. Y lo hacemos respondiendo a esa crítica que, desde el siglo XVIII, se está haciendo a la Iglesia, tachándola de oscurantista, represora de todo lo humano, negadora de la felicidad y del goce de la vida. Hoy conviene afirmarlo una vez más, en el contexto de las vacaciones, que suelen ser invitación a disfrutar en libertad, de la posible salida de la crisis epidémica y habiendo escuchado la postura de la Iglesia frente a la ley de la eutanasia. No se trata de oponer una fuerza o entrar en discusión, sino de afirmar claramente, desde nuestra fe, las posibilidades y la vocación a la felicidad de la persona humana.

¿Qué aporta nuestra fe a las posibilidades creadoras humanas, por ejemplo a la belleza del arte humano, al pensamiento, a la ética, a la alegría y al disfrute humano?

El pasado 25 de marzo, Solemnidad de la Anunciación del Señor, el Papa hizo pública una Carta Apostólica, que casi ha pasado desapercibida: *Candor Lucis Aeternae*. La ocasión de esta Carta es el 700 aniversario de la muerte del gran poeta Dante Alighieri. Su argumento responde a algo que viene afirmándose desde los primeros siglos de la Iglesia, que fue centro de la Constitución del Vaticano II *Gaudium et Spes* y que, precisamente a propósito del poeta florentino, han subrayado los últimos papas, desde León XIII a Benedicto XVI. Es decir, que Dante dejó que la fe transformara y elevara su genio poético hasta construir un canto, una *Comedia*, que, siendo una obra maestra humana, denominamos «divina». En ella, el ingenio humano resplandece con la luz «eterna» de la fe.

El papa Pablo VI, con toda intención afirmaba que, siendo una obra de arte, el Poema es una fuente de riquezas espirituales al alcance de todos:

«Es universal, en su gran amplitud abraza cielo y tierra, eternidad y tiempo, los misterios de Dios y las vicisitudes humanas, la doctrina sagrada y la extraída de la luz de la razón, los datos de la experiencia personal y los recuerdos de la historia... Es el poema de la mejora social en la conquista de una libertad que es rescate de la esclavitud del mal, y que nos conduce a encontrar y a amar a Dios... Profesando un humanismo, en el que todos los valores humanos (intelectuales, morales, afectivos, culturales, civiles) son reconocidos, exaltados; de forma que este reconocimiento y honra se produce mientras él se sumerge en lo divino.»

¿De quién es la *Divina Comedia*? Atendiendo a la intención del autor podría considerarse que es de la institución religiosa de la que él mismo se sentía miembro activo. Atendiendo a la obra en sí, sin duda es de la humanidad.

Tomando un café frente a la puerta de una catedral, rica en obras de arte, dialogaba con un joven arquitecto, que, a lo visto, había descubierto nuevas ideas sobre el sentido del arte. El arte, todo arte, decía él, debía ser considerado como «bien del pueblo», patrimonio de la sociedad, que debía ser gestionado (apropiado) por el poder público. Ciertamente, como obra de arte, que la humanidad ha producido, pertenece a la humanidad. Pero si la obra de arte pierde su sentido, el sentido que el autor le dio, pierde su esencia.

La Iglesia y la humanidad son cosas distintas, pero la Iglesia no se entiende fuera de la humanidad; lo que es de ella, incluido todo el arte y la belleza que nace en ella por inspiración del Espíritu, lo comparte con la humanidad. Más aún, quiere servir a la humanidad, dando a las obras humanas el brillo y el resplendor de la luz de Dios.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Els seminaristes, de convivències

Del 28 al 30 de juny, els set seminaristes del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, acompanyats pel bisbe Agustí i pel seu formador al Seminari, Mn. Joan Pere Pulido, van realitzar uns

dies de convivència visitant diversos indrets del Bisbat d'Urgell. Allotjats a la residència del Seminari de La Seu d'Urgell, el primer dia van ser acollits per l'arquebisbe Joan-Enric Vives que els acompanyà durant el matí a visitar la Vall de Castellbò i el Refugi-Santuari de Sant Joan de l'Erm. A la tarda, el vicari general, Mn. Ignasi Navarri, els acompanyà a la seva visita a la Catedral de Santa Maria d'Urgell on celebraren l'Eucaristia.

El dia 29, el grup de seminaristes van visitar el Principat d'Andorra, celebrant la missa a Sant Julià i coneixent el Santuari de Meritxell, la Vall d'Incles i Santa Coloma. L'últim dia van arribar a la comarca més oriental, la de la Cerdanya, visitant Puigcerdà i Llivia. Van resultar uns dies de reflexió, pregària i esbarjo per enfortir la comunió dels futurs preveres amb el bisbe i entre ells.

L'esperit de Lourdes, a casa nostra

Com que no va ser possible realitzar el tradicional pelegrinatge al santuari de Lourdes que l'Hospitalitat de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa convoquen a finals del mes de juny, en aquest 2021 el pelegrinatge es va realitzar «al territori», amb diverses celebracions a cada diòcesi, del 25 al 27 del mes passat.

Al nostre bisbat, divendres 25 va tenir lloc la «missa de benvinguda» a les 12 h, a la Basílica de Santa Maria de Vilafranca. Hi van assistir malalts i hospitalaris de Vilafranca i d'altres poblacions, que habitualment participen als pelegrinatges, acompanyats de la presidenta de l'Hospitalitat, Marta

Ventura, i altres dirigents provinents de les tres diòcesis de la Província Eclesiàstica. L'eucaristia, presidida pel bisbe Agustí, va ser concelebrada pel consiliari, Mn. Lluís Ramis, i altres preveres.

Després de la missa es va celebrar un dinar de germanor, en un restaurant de Vilafranca a l'aire lliure, amb totes les mesures sanitàries pertinents.

Aquest va ser l'inici del pelegrinatge, que va concloure solemnement amb l'eucaristia celebrada a la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona, diumenge 27 de juny al matí, amb la presència de la gran família hospitalària a les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

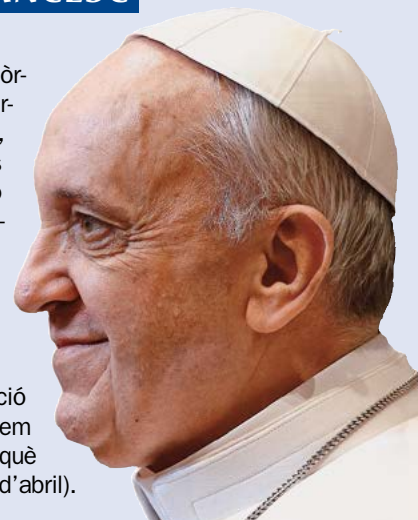

@Pontifex: «El Señor ens crida a col·laborar en la construcció de la història, convertint-nos, al costat d'Ell, en pacificadors i testimonis d'esperança en un futur de salvació i de resurrecció» (9 d'abril).

@Pontifex: «El Señor no vol que pensem continuament en les nostres caigudes, sinó que el mirem a Ell, que en les nostres caigudes veu a fills als quals aixecar i en les nostres misèries veu a fills als quals estimar amb misericòrdia» (10 d'abril).

@Pontifex: «La misericòrdia es fa concreta, es torna proximitat, servei, atenció a les persones en dificultat. Tant de bo us sentiu sempre tocats per la misericòrdia per a ser vosaltres misericordiosos» (11 d'abril).

@Pontifex: «La respiració de la fe és l'oració: creixem en la fe en la mesura en què aprenem a pregar» (14 d'abril).

Seguim creixent, vers una Església sinodal: comunió, participació i missió

Preveres i diaques, a la reunió de final de curs

- Preveres i diaques: dimarts 22 de juny, a la Casa de l'Església.

Aquestes reunions han tingut alguns denominadors comuns: han estat les primeres reunions presencials que s'han pogut desenvolupar en els respectius àmbits, des de feia molt de temps i al moment de fer balanç del curs, la pandèmia ha estat omnipresent i l'objectiu pastoral plantejat en aquest 2020-2021, «Per créixer més», s'ha tingut de valorar des d'aquest context sanitari i social.

Per altra part, en començar a planificar el nou curs que començarà després del període estival i de vacances, es vol integrar i acollir la proposta de l'itinerari sinodal que el papa Francesc ha llançat per a celebrar entre octubre de 2021 i octubre de 2023, començant precisament per la fase diocesana.

El tema de la XVI Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes és «Per una Església sinodal: comunió, participació i missió» i la intenció per a la nostra diòcesi per al proper curs és sumar, integrar, incorporar aquestes indicacions, per impulsar la vida cristiana entre els fidels del nostre bisbat.

Durant la segona quinzena de juny s'han realitzat les reunions de final de curs de diversos àmbits pastorals i organitzatius de la diòcesi:

- Arxiprestes: dimarts 15 juny, a Sant Boi de Llobregat.
- Delegats diocesans: dijous dia 17 de juny, a la Casa de l'Església.
- Consell Pastoral Diocesà: dissabte 19 de juny, a la Casa de l'Església.

Nou grup de Mans Unides a Sant Feliu de Llobregat

Gràcies a la col·laboració d'un grup de voluntaris i voluntàries de la Parròquia de Sant Joan Baptista, de Sant Feliu de Llobregat, i el seu rector, Mn. Sergi Sicília, s'ha pogut formar un grup estable de Mans Unides en aquesta parròquia, que faran present la tasca de sensibilització i de desenvolupament que aquesta ONG de l'Església realitza als països del sud.

La «inauguració» va tenir lloc el dia 21 de juny, en el marc de l'eucaristia, amb l'assistència de la presidenta delegada de Mans Unides a la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, Teresa Gisbert, que en finalitzar la missa va explicar la feina que realitza Mans Unides i va donar les gràcies a totes les persones solidàries que amb els seus donatius fan possible que moltes famílies en altres països puguin tenir una vida més digna, allà on no arriben altres ajudes locals.

► **Festa de Sant Pere.** Són una vintena les esglésies dedicades a sant Pere al nostre bisbat, entre elles, la Parròquia de Sant Pere de Gavà.

El passat 29 de juny, festivitat de sant Pere i sant Pau, l'ofici de festa major va estar presidit per Mn. Joan Peñafiel, vicari episcopal del Llobregat, amb la participació d'altres preveres i diaques de l'arxiprestat de Bruguers i amb la participació de l'alcaldessa, Raquel Sánchez, i alguns regidors. Al moment de l'ofertori, l'Esbart Brugués va realitzar el ball d'homenatge i un cop finalitzada la missa, a la plaça, va interpretar el ball de rams.

► **«Aneu i anuncieu l'Evangelí!».** El Bisbat de Vic organitza cada any un curset d'estiu, com a espai formatiu per al laïcat i el clergat, prèvia inscripció.

Aquest any serà del 13 al 15 de juliol, en tres sessions matinals, al Seminari de Vic, amb el títol «Aneu i anuncieu l'Evangelí! Una crida missionera que es fa pregunta».

Les tres ponències principals aniran a càrrec del bisbe Agustí Cortés, i dels professors de la Facultat de Teologia de Catalunya, Mn. Daniel Palau i Mn. Jaume González.

AGENDA

► **Espai d'interioritat Francesc Palau.** Exercicis espirituals conduïts per Màxim Muñoz, CMF, del 22 al 30 de juliol. Aforament limitat i respectant tots els protocols. Inscripcions via correu electrònic: centre@espaiinterioritatpalau.com o al web: www.espaiinterioritatpalau.com

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

12. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Ex 1,8-14.22 / Sl 123 / Mt 10,34-11,1]. Sant Joan Gualbert, abat; sant Abundi, prev. i mr. a Còrdova (854); sant Ignasi Delgado, bisbe i mr.; sant Josep Fernández, prev. i mr.; santa Marciana, vg. i mr.

13. ■ Dimarts [Ex 2,1-15a / Sl 68 / Mt 11,20-24]. Sant Enric (†1024), emperador germànic; sant Eusebi de Cartago, bisbe; santa Teresa de Jesús dels Andes, vg. carmelitana xilena; santa Sara, vg.

14. ■ Dimecres [Ex 3,1-6.9-12 / Sl 102 / Mt 11,25-27]. Sant Camil de Lel·lis (1550-1614), prevere, funda-

dor dels Servents dels Malalts a Roma (MI, 1582), patró dels malalts i els infermers; sant Francesc Solano, prev. franciscà, de Montilla, missioner al Perú; santa Adela, viuda; beat Gaspar Bono, prev. mínim de València.

15. □ Dijous [Ex 3,13-20 / Sl 104 / Mt 11,28-30]. Sant Bonaventura (1218-1274), bisbe d'Albano i dr. de l'Església, card. (franciscà); sant Antíoc, metge mr.; sant Pompili-Maria Pirrotti, prev. escolapi.

16. □ Divendres [Ex 11,10-12.14 / Sl 115 / Mt 12,1-8]. Mare de Déu del Carme o del Carmel (s. XIII), patrona

de la gent del mar; santa Magdalena Albrici de Como, vg. agustina.

17. ■ Dissabte [Ex 12,37-42 / Sl 135 / Mt 12,14-21]. Sant Aleix, pelegrí; santes Justa i Rufina, vgs. i mrs.; santa Marcel·lina, vg., germana de sant Ambrós; sant Lleó IV, papa (847-855); beates Aneta Pelràs, Teresa de Sant Agustí i companyes, vgs. carmelitanes i mrs.

18. ■ Diumenge vinent, XVI de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Jr 23,1-6 / Sl 22 / Ef 2,13-18 / Mc 6,30-34]. Sant Frederic, bisbe d'Utrecht i mr.; santa Marina, vg. i mr.; santa Simfonsa i els seus set fills, mrs.

Diumenge XV de durant l'any (B)

COMENTARI

«Per amor ens destinà a ser fills seus»

Al'evangeli veiem el que en podríem dir «les pràctiques» dels apòstols; Jesús ja els envia a predicar, però només de forma provisional: *Cridà els dotze i començà d'enviar-los de dos en dos. Quin era el seu missatge? Els dotze se'n van anar i predicaven a la gent que es convertissin.* I diu a més el text *treien molts dimonis i ungien amb oli molts malalts, que es posaven bons.* Havien de predicar el Regne de Déu amb paraules i amb fets. Però aquest Regne demana conversió, canvi de vida. L'estil de Jesús (i per tant el dels seus deixebles) ha de ser de molta austeritat, de senzillesa, de pobresa: *Els recomanà que no prenguessin res per al camí: ni pa, ni sarró, ni diners, ni un altre vestit...* Però hi podria haver una trampa: buscar les millors cases o els llocs on siguin més ben tractats. Doncs Jesús ja preveu això: *A la primera casa on un allotgeu, quedeu-vos-hi.* No es tracta de buscar, amb l'excusa de predicar l'evangeli, les comoditats més grans. Ara bé, no tothom acceptarà la predicació, la conversió. Per això ja els adverteix Jesús: *Si en un lloc no us volen rebre ni escoltar...* Sempre és possible negar-se a acollir la Bona Nova de l'amor de Déu; és el risc de la nostra llibertat.

Això ho va experimentar Amós. Li diuen: *Vident, ves-te'n d'aquí. Fuig al país de Judà. Menja-hi el teu pa i fes-hi de profeta, però aquí, a Bet-El, guarda't de tornar-hi a fer de profeta.* Els del regne del nord no el volen escoltar, que marxi, que els deixi tranquils. Però Amós és un enviat per Déu: *el Senyor m'ha pres de darrera els ramats i m'ha dit: Ves a profetitzar a Israel, el meu poble.* Era un senzill pastor, però és obedient a la veu del Senyor que l'envia «al seu poble» perquè l'estima. Aquest amor el veiem en el magnífic text de sant Pau: *... ens elegí en ell abans de crear el món perquè fóssim sants... Per amor ens destinà a ser fills seus... Les nostres culpes han estat perdonades...* L'amor de Déu és extraordinari però cal acollir-lo, cal acceptar-lo, cal viure com a fills, cal ser sants, estimant.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura de la profecia d'Amós (Am 7,12-15)

En aquells dies, Amasies, sacerdot de Bet-El, digué a Amós: «Vident, ves-te'n d'aquí. Fuig al país de Judà. Menja-hi el teu pa i fes-hi de profeta, però aquí, a Bet-El, guarda't de tornar-hi a fer de profeta, que això és un santuari del rei, un temple de l'estat.» Amós li respongué: «Jo no soc profeta, ni he estat mai de cap comunitat de profetes. Jo soc pastor i sé fer madurar el fruit dels sicòmors, però el mateix Senyor m'ha pres de darrera els ramats i m'ha dit: «Ves a profetitzar a Israel, el meu poble»».

► Salm responsorial (84)

R. *Senyor, feu-nos veure el vostre amor, i doneu-nos la vostra salvació.*

Jo escolto què diu el Senyor: / Déu anuncia la pau al seu poble. / El Senyor és a prop per salvar els seus fidels, / i la seva glòria habitarà al nostre país. R.

La fidelitat i l'amor es trobaran, / s'abraçaran la bondat i la pau; / la fidelitat germinarà de la terra, / i la bondat mirarà des del cel. R.

El Senyor donarà la pluja, / i la nostra terra donarà el seu fruit. / La bondat anirà al seu davant, / i la pau li seguirà les petjades. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 1,3-14) (Versió abreujada)

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel. Ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irreprochables als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dona lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat. En ell hem estat rescatats amb el preu de la seva sang. Les nostres culpes han estat perdonades. La riquesa dels favors de Déu s'ha desbordat en nosaltres. Ell ens ha concedit tota aquesta saviesa i penetració que tenim. Ens ha fet conèixer el secret de la decisió benèvola que havia pres en ell mateix, per executar-la quan els temps fossin madurs: ha volgut unir en el Crist tot el món, tant el del cel com el de la terra.

► Lectura de l'Evangelí segons sant Marc (Mc 6,7-13)

En aquell temps, Jesús cridà els dotze i començà d'enviar-los de dos en dos. Els donà poder sobre els esperits malignes i els recomanà que, fora del bastó, no prenguessin res per al camí: ni pa, ni sarró, ni diners, ni un altre vestit, i només les sandàlies per calçat. I els deia: «A la primera casa on us allotgeu, quedeu-vos-hi fins que marxeu d'aquell lloc. Si en un lloc no us volen rebre ni escoltar, a l'hora de sortir-ne, espelseu-vos la terra de sota els peus, com una acusació contra ells.»

Els dotze se'n van anar i predicaven a la gent que es convertissin. Treien molts dimonis i ungien amb oli molts malalts, que es posaven bons.

► Lectura de la profecia de Amós (Am 7,12-15)

En aquellos días, Amasías, sacerdote de Betel, dijo a Amós:

«Vidente: vete, huye al territorio de Judá. Allí podrás ganarte el pan, y allí profetizarás. Pero en Betel no vuelvas a profetizar, porque es el santuario del rey y la casa del reino».

Pero Amós respondió a Amasías: «Yo no soy profeta ni hijo de profeta. Yo era un pastor y un cultivador de sicomoros. Pero el Señor me arrancó de mi rebaño y me dijo: «Ve, profetiza a mi pueblo Israel»».

► Salmo responsorial (84)

R. *Muéstranos, Señor, tu misericordia y danos tu salvación.*

Voy a escuchar lo que dice el Señor: / «Dios anuncia la paz / a su pueblo y a sus amigos». / La salvación está cerca de los que lo temen, / y la gloria habitará en nuestra tierra. R.

La misericordia y la fidelidad se encuentran, / la justicia y la paz se besan; / la fidelidad brota de la tierra, / y la justicia mira desde el cielo. R.

El Señor nos dará la lluvia, / y nuestra tierra dará su fruto. / La justicia marchará ante él, / y sus pasos señalarán el camino. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 1,3-14) (Versión abreviada)

Bendito sea Dios, Padre de nuestro Señor Jesucristo, que nos ha bendecido en Cristo con toda clase de bendiciones espirituales en los cielos. Él nos eligió en Cristo antes de la fundación del mundo para que fuésemos santos e intachables ante él por el amor. Él nos ha destinado por medio de Jesucristo, según el beneplácito de su voluntad, a ser sus hijos, para alabanza de la gloria de su gracia, que tan generosamente nos ha concedido en el Amado. En él, por su sangre, tenemos la redención, el perdón de los pecados, conforme a la riqueza de la gracia que en su sabiduría y prudencia ha derrochado sobre nosotros, dándonos a conocer el misterio de su voluntad: el plan que había proyectado realizar por Cristo, en la plenitud de los tiempos: recapitular en Cristo todas las cosas del cielo y de la tierra.

► Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 6,7-13)

En aquel tiempo, Jesús llamó a los Doce y los fue enviando de dos en dos, dándoles autoridad sobre los espíritus inmundos.

Les encargó que llevaran para el camino un bastón y nada más, pero ni pan, ni alforja, ni dinero suelto en la faja; que llevaran sandalias, pero no una túnica de repuesto. Y decía: «Quedaos en la casa donde entréis, hasta que os vayáis de aquel sitio. Y si un lugar no os recibe ni os escucha, al marcharos sacudíos el polvo de los pies, en testimonio contra ellos.»

Ellos salieron a predicar la conversión, echaban muchos demonios, ungiendo con aceite a muchos enfermos y los curaban.